

GÖYƏRÇİN

ISSN- 0207- 4710

4-5

2005-ci il

KROSSVORD

ŞERLƏR

**NAĞİL
VAXTI**

**KOMİKS
"TOMİRİS"**

TABAŞIR

Müəllim lövhəyə cümlə yazırdı. Tabaşir lap kiçildi. O, uşaqlardan soruşdu:

- Kimdə tabaşir var?

- Heç kəs dillənmedi.

Birdən Mahir dilləndi:

- Müəllim, Samirin əlində bir uzun tabaşir gördüm.

- Samir: - "Hani?" - deyə əllərini göstərəndə uşaqlar gülüşdülər. Sən demə Mahir Samirin ağı tənzi ilə sarıymış barmağını görübmüş.

PARALEL BALA

Atası da, anası da Gurseli çox sevirdilər. Bütün sonbeşiklər kimi o da əzizləndirdi. Ancaq Gurselə ərköyün demək olmazdı. O, çox ağıllı və intizamlı uşaq idi.

Atası hər gün ondan bir neçə dəfə soruşardı:

- De görüm kimin balasısan?

Gurselin cavabı hazır idi:

- Həm anamın, həm də atamın.

Ata onu cırnadardı:

- Arvad oğlu arvad, heç eşitmisən ki, adamın pasportunda anasının adını yazalar? Səndən soruşanda ki, kimin oğlusan, onda nə cavab verəcəksən?

- Əlbəttə, deyəcəyəm ki, atamın oğluyam.

- Bax, bu başqa məsələ.

- Ay ata, nə qədər demək olar e, bax, mən sənə oğlunam, anamınsa balası.

Axır zamanlar tez-tez təkrar olunan suala Gursel bir cavab tapmışdı:

- Gursel, kimin balasısan?

- Paralel balayam.

- Ə, heç paralel də bala olar?

- Niyə olmur, həm anamın, həm də sənə balanam.

Ata balaca oğlu ilə söhbətdən ləzzət alar, hər işdən gələndə eyni sualla ona müraciət edərdi. Gursel sözünün üstündə möhkəm durmuşdu.

- Ay ata, adama eyni sualı nə qədər verərlər?! Birdəfəlik demişəm, paralel bala, qurtardı.

Bir dəfə hava küləkli idi. Gursel həyətdə düşmək üçün

anasından icazə istədi. Ana dedi ki, küləkdir, olmaz.

Bir az keçəndən sonra Gursel atasının yanına gəldi.

- Ata, olar, həyətdə düşüm?

- Olmaz.

- Niyə?

- Ona görə ki, hava pisdirdi.

- Ata, nə olar, qoy düşüm də!

- Dedim ki, yox.

- Ata, nə olar?!..

Ata hirsələndi:

- Ə, adama sözü neçə dəfə deyərler, bədi də!

Gursel bikişləmək əvəzinə gülməyə başladı. Ata təəccüblə onun üzünə baxdı:

- Nəyə gülürsən, ə?

Gursel gülməyini saxlayıb dedi:

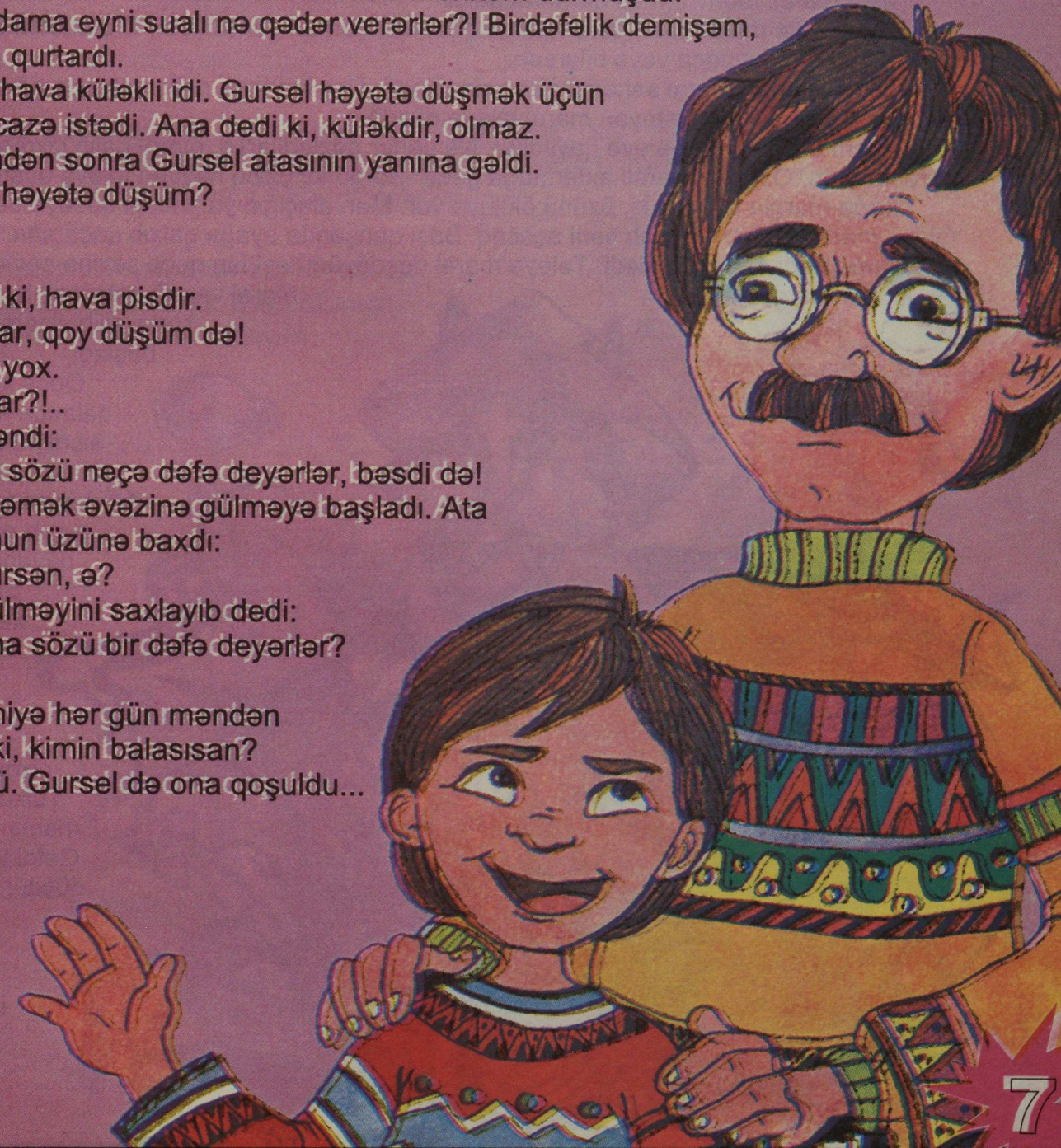
- Ata, adama sözü bir dəfə deyərler?

- Əlbəttə.

- Onda bəs niyə hər gün məndən soruşursan ki, kimin balasısan?

Ata güldü. Gursel də ona qoşuldu...

Rəssam
Ramil

NAĞİL VAXTI

Monqol nağılı

TÜLKÜ, MARAL VƏ QARĞA

Qədim zamanlarda bir tülkü, bir maral və bir qarğa yaşayırdı. Hər səhər onların hərəsi bir tərəfə yem dalınca gəder, axşam isə qayıdıb bir yerə gələr, başlarına gələnleri danışdılar.

Bir dəfə tülkünün işləri düz getirmədi. Heç harda yem tapmayan tülkünün marala paxıllığı tutdu. Dedi ki, bəxtəvərə bax, həmişə qarnitox qayıdır.

Tülkü maralı məhv etmək qərarına gəldi.

- Qulaq as, maral, mən qərb tərəfdə gözəl bir çəmən görmüşəm. O çəmənin otu çox dadlıdır. Sabah getsən, doyunca yeyə bilərsən.

Tülkiyə inanan maral səhərisi gün yola düşdü. Deyilən yerə gəlib çatanda gördü ki, tülkü onu aldadıb. Geri qayıtmaq istəyən maral tələyə düşdü.

Axşam tülkü və qarğa evə qayıtdılar. Nə qədər gözlədilsə, maral gəlib çıxmadı. Qarğa narahat oldu. O, uçub maralı axtarmağa getdi. Gördü ki, yazıq heyvan tələyə düşüb.

Qarğa marala tapşırı ki, özünü ölümlüye vur. Mən alaçığın yanındakı qocaya deyəcəyəm ki, tələyə maral düşüb. O, gəlib səni açacaq. Baş qarışanda ayağa qalxıb qaçarsan.

Qarğa dedi ki, kimi də elədi. Tələyə maral düşdüyünü eşidən qoca sevənə-sevənə qaçdı. Gördü ki, burada gözəl bir

maral var. O, tələni açıb kənarında əyləşdi. Tərəni silib siqaret çəkməyə başladı.

Qoca xəyallar aləminə dalanda maral qəflətən sıçrayıb qaçdı. Firsətli qoca deyində deyində tələni yenidən qurub pusquda dayandı.

Size kimdən xəbər verim, tülküdən. O nə qədər gözlədi, gözlədisə nə maral gəlib çıxdı, nə də qarğa. Tülkü qərara aldı ki, həmin yerə getsin. Getdi və özü tələyə düşdü.

Rəssam
Aytən

Braziliya nağılı

İNSAN HƏYATI

Belə nəql edirlər ki, bir dəfə daş ilə bambuk bərk mübahisə edirlər. Onların hər biri istəyir ki, insanın həyatı onların həyatına bənzəsin.

Daş deyir:

- İnsan həyatı mənim həyatıma oxşamalıdır. Əgər belə olsa, o, əbədi yaşayacaq.

Bambuk deyir:

- Yox, yox, insanın ömrü mənim ömrümə bənzəməlidir. Mən ölürem, evəzində övladlarım dünyaya gəlir.

Daş deyir:

- Yox, yaxşısı budur ki, insan mənim kimi ömür sürsün. Mən nə yağışı, nə küləyi vecimə alıram. Nə isti, nə soyuq mənə təsir edə bilmir. Mənim ömrüm əbədidir. İnsan ömrü də məhz belə olmalıdır.

Bambuk deyir:

- Yox, insanın həyatı mənim həyatıma bənzəməlidir. Bu düzdür ki, mən ölürem. Ancaq ömrümü övladlarım davam

etdirirlər. Bir ətrafa bax! Mənim dövrəmdə nə qədər övladım var. İnsanlar da dünyadan gedəndə onu övladları evəz edəcək.

Daş susdu.

Bambuk mübahisədə qalib gəldi. Bax elə buna görə də insanın həyatı daşın yox, bambukun həyatına bənzəyir.

Tərcümə edib işləyəni
R. Əliyev